

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 379/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Drahomírom Ivanom, advokátom, Námestie SNP 41, Zvolen, proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č. k. 5Tp/9/2024-30 zo 7. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutým uznesením okresného súdu zo 7. marca 2025. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Humenné uznesením zo 6. februára 2025 zaistil majetok sťažovateľa podľa § 50 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku na účely zabezpečenia nároku poškodeného na náhradu škody.
3. Proti uzneseniu prokurátora podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zo 7. marca 2025 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, základného práva na zákonného sudcu, základného práva na obhajobu a základného práva na ochranu vlastníctva

napadnutým uznesením okresného súdu. Napadnuté uznesenie je podľa neho nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

5. Podľa sťažovateľa v jeho veci rozhoduje nepríslušný súd, skutkové okolnosti veci (miesto spáchania skutku) založili miestnu príslušnosť Okresného súdu Trenčín, a nie Okresného súdu Humenné. Bol neprípustne uplatnený koncept dištančného deliktu na základe bydliska poškodených v rozpore s judikatúrou a zásadou, že miestna príslušnosť sa určuje podľa miesta, kde došlo ku skutku. Od začiatku trestného konania sťažovateľ upozorňoval na miestnu nepríslušnosť orgánov činných v trestnom konaní (ďalej aj „OČTK“). Skutok, ktorý mu je kladený za vinu, mal byť spáchaný v obvode Okresného súdu Trenčín, pracoviska Nové Mesto nad Váhom. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že dohoda o renovácii motorového vozidla, jeho odovzdanie, samotná renovácia a prevzatie vozidla prebiehali výhradne v Novom Meste nad Váhom. Okresný súd skutok napriek týmto okolnostiam vyhodnotil ako tzv. dištančný delikt. Svoju miestnu príslušnosť založil na skutočnosti, že poškodení majú evidovaný trvalý pobyt v Humennom, a tom, že platby prebehli prostredníctvom slovenského bankového účtu. Poškodení pritom potvrdili, že finančné prostriedky odosielali z Veľkej Británie, kde dlhodobo žijú. Právne posúdenie týkajúce sa miestnej príslušnosti je preto svojvoľné a je v rozpore s princípom riadneho procesu, keďže nie je daná žiadna priama väzba na Humenné v takom rozsahu, aby založila miestnu príslušnosť tamojšieho súdu.

6. Uvedený postup vyvoláva pochybnosti o objektivite postupu súdu. Došlo takto k porušeniu práva na zákonného sudcu a práva na súdnu ochranu, keďže okresný súd nezohľadnil a nevyhodnotil námietku sťažovateľa týkajúcu sa miestnej nepríslušnosti. Okresný súd ignoroval skutkové zistenia a dôkazy, ktoré vyvracajú možnosť kvalifikácie skutku ako dištančného deliktu. Ide pritom o spor s občianskoprávnymi prvkami, čo vyvoláva pochybnosti o primeranosti využitia trestnoprávnej represie.

7. Napriek sporným otázkam o miestnej príslušnosti OČTK pokračujú v trestnom stíhaní, čo zasahuje do práva sťažovateľa na obhajobu, ktoré zahŕňa aj právo na konanie pred príslušným súdom. Popretie uvedeného princípu obmedzuje procesnú pozíciu sťažovateľa, ako aj jeho dôveru v nestranný výkon spravodlivosti. Uvedený postup ovplyvnil aj rovnováhu strán v konaní. Obhajoba je v nevýhode, keďže sťažovateľ nemá prístup k finančným prostriedkom nevyhnutným na kvalifikovanú obranu.

8. V predmetnej veci došlo podľa neho k neprimeranému zaisteniu jeho majetku, neuplatnila sa zásada *ultima ratio*. Nebolo pritom jasne preukázané, že by sťažovateľ spáchal skutok, a napriek tomu bol okamžite zaistený jeho majetok, čo viedlo k reálnemu ohrozeniu možnosti hrať trovy obhajoby. Sťažovateľ namieta, že pri zaistení majetku nebol dodržaný princíp proporcionality, keďže rozsah zaistenia majetku presahuje mieru údajnej škody. Okresná prokuratúra nedostatočne zohľadnila alternatívy, ktoré by obmedzovali sťažovateľa v dispozícii s majetkom v menšom rozsahu. Zaistenie blokuje aj zdroje na zabezpečenie základných životných potrieb sťažovateľa a na vedenie jeho obhajoby. Nebola pritom preukázaná potreba zaistenia majetku v takom širokom rozsahu.

9. Bola porušená aj zásada primeranosti v tom, že poškodení uplatnili svoj nárok aj v civilnom konaní, pričom existuje neprávoplatné rozhodnutie v ich prospech. Pretrvávanie zaistenia majetku v trestnom konaní tak reálne otvára priestor na duplicitné uspokojenie nároku. Postup OČTK tak zasahuje do princípu právnej istoty a poskytuje poškodeným možnosť získať neprimeranú výhodu.

10. Konanie okresného súdu vedie ku komplikovaniu dôkaznej situácie v neprospech sťažovateľa. Svedkovia, ktorí by mohli potvrdiť relevantné okolnosti, musia cestovať na podstatnú vzdialenosť. Uvedené komplikuje konanie a môže svedkov odradiť od účasti na hlavnom pojednávaní. Týmto dochádza k oslabovaniu možnosti obhajoby sťažovateľa. Svojvoľný presun veci na miestne nepríslušné orgány podkopáva dôveru v súdny systém a sťažuje sťažovateľovi plnohodnotnú obhajobu. Nemožno tak hovoriť o spravodlivom súdnom procese, keď sú porušené základné princípy právneho štátu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci a súdov, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci alebo súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

14. Podstata namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. K podstate vlastníckeho práva už ústavný súd uviedol, že vlastnícke právo ako najdôležitejší vecnoprávny inštitút je charakteristické tým, že prostredníctvom neho sa oprávneným subjektom (vlastníkom) zabezpečuje bezprostredná právna možnosť ovládať veci. Existencia právneho ovládania vecí ako súčasť

vlastníckeho práva inkorporuje v sebe možnosť riešenia otázky, komu vec patrí, kto ju využíva a môže ňou disponovať. Podstata vlastníckeho práva spočívajúca v priamom právnom ovládaní veci sa prejavuje v právnom postavení oprávneného subjektu (vlastníka) tak, že jeho právne ovládanie veci je výlučné. Z toho vyplýva, že ho každý musí rešpektovať, proti akémukoľvek nedovolenému zásahu ktoréhokoľvek subjektu je chránené a je možné ho aj právnymi prostriedkami presadiť (PL. ÚS 40/2015). Tieto závery platia aj pre vlastníctvo akéhokoľvek majetku v jeho širšom ponímaní (čl. 20 ods. 1 ústavy).

15. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaisťovacích inštitútov, v ktorých dôsledku je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle (IV. ÚS 379/03, IV. ÚS 577/2021, I. ÚS 550/2024). Predmetom tohto prieskumu môže byť aj procesný postup, ktorý zaisteniu peňažných prostriedkov predchádzal (I. ÚS 122/2018, IV. ÚS 602/2021). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03, IV. ÚS 577/2021, I. ÚS 550/2024). Podstatou ústavného prieskumu môže teda byť iba obmedzený test ústavnosti, pretože podstatná časť záruk spravodlivého procesu sa vzťahuje na proces vo svojom celku (I. ÚS 173/2025). Podstatný význam pre zdržanlivý prístup ústavného súdu však má aj skutočnosť, že do práv sťažovateľov sa nezasahuje konečným spôsobom (pozri m. m. IV. ÚS 620/2021, bod 30 odôvodnenia). V tejto súvislosti už ústavný súd zdôraznil, že v priebehu trestného konania majú sťažovatelia možnosť žiadať o zrušenie zaistenia a existenciu dôvodov zaistenia skúma z úradnej povinnosti aj prokurátor a súd, resp. že zo širšieho pohľadu sa zaistenia majetku týka aj meritórna argumentácia sťažovateľov, keďže rozhodnutím o zastavení konania, resp. o oslobodení spod obžaloby sa ruší aj zaistenie majetku (pozri podrobnejšie IV. ÚS 577/2021, bod 14 odôvodnenia).

16. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že uznesením okresnej prokuratúry bol zaistený nárok poškodených na náhradu škody spôsobenej trestným činom, a to na majetku sťažovateľa ako obvineného, právnym základom uvedeného rozhodnutia bol § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. O tomto zabezpečovacom inštitúte rozhodol prokurátor na návrh (podnet) poškodených v zmysle § 50 ods. 4 Trestného poriadku. Predmetné uznesenie má teda zákonný podklad a bolo vydané príslušným orgánom. Predmetné uznesenie preskúmal okresný súd ako sťažnostný súd na základe sťažnosti podanej sťažovateľom. Okresný súd v sťažnostnom konaní vychádzal zo zistenia, že poškodení si uplatnili nárok na náhradu škody v trestnom konaní. Proti sťažovateľovi sa vedie trestné stíhanie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, pričom priamo zo skutkovej vety daného skutku vyplýva, že poškodení sťažovateľovi postupne vyplatili sumu 9 000 eur na účely renovácie vozidla, ku ktorej napokon nedošlo. Výška škody bola preukázaná výpoveďami poškodených, výpismi z účtov, pričom sťažovateľ uvedené skutočnosti nespochybňuje. Prokurátor pri zaistení majetku sťažovateľa vychádzal zo zistenia, že po uznaní dlhu sťažovateľ previedol svoje nehnuteľnosti (byť, rodinný dom) na tretiu osobu, čím bola daná hrozba, že by sťažovateľ mohol mariť uspokojenie nároku poškodených. Predmetom zaistenia boli

tri motorové vozidlá a prívies, kde prokurátor odhadol ich trhovú hodnotu na 12 000 eur. Okresný súd napadnuté uznesenie v spojení s uznesením okresnej prokuratúry odôvodnil dostatočne zrozumiteľne a relevantnými skutkovými zisteniami, preto uplatnenie uvedeného zaist'ovacieho inštitútu nemožno považovať za prejav svojvôle. Ústavný súd zároveň z dôvodov vymedzených okresným súdom nezistil, že by medzi použitým prostriedkom (zaistením majetku) a sledovaným cieľom nebol rozumný vzťah proporcionality (James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986, Bruncrona proti Fínsku zo 16. 11. 2004), čím podľa ústavného súdu nebol zásah do vlastníckeho práva s'ťažovateľa nezákonný a svojvoľný (Maniscalco proti Taliansku z 2. 12. 2014, § 55). Je zjavné, že bola zachovaná zásada primeranosti (proporcionality), keď hodnota zaistených vecí bola odhadnutá na 12 000 eur s tým, že spôsobená škoda dosiahla sumu 9 000 eur. Po prevode špecifikovaných nehnuteľností s'ťažovateľom zaistené predmety (motorové vozidlá a prívies) predstavovali jediný hodnotnejší majetok s'ťažovateľa.

17. Vecný prieskum ústavného súdu sa týka len ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia v popísaných súvislostiach, nie potvrdenia dôvodnosti vzneseného obvinenia proti s'ťažovateľovi a právnej kvalifikácie jeho skutku (m. m. IV. ÚS 281/2022) vrátane použitia trestného práva ako prostriedku *ultima ratio*. Úlohou trestného súdu pri rozhodovaní o nároku poškodených na náhradu škody bude posúdiť aj výsledky civilného konania a ich dopad na jeho rozhodovanie. Uvedené námietky preto ústavný súd neposudzoval, keďže mu taká právomoc v danom štádiu trestného konania nenáleží.

18. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Ústavný súd nehodnotil ústavnú súladnosť predmetného zaist'ovacieho inštitútu z pohľadu namietaného porušenia práva s'ťažovateľa na obhajobu (nemožnosť uhrádzať náklady obhajoby), resp. námietku s'ťaženia procesnej a dôkaznej pozície v dôsledku vedenia trestného konania v obvode okresného súdu. Z obsahu s'ťažnosti proti uzneseniu okresnej prokuratúry je zjavné, že túto námietku s'ťažovateľ v s'ťažnosti neuplatnil a prvýkrát ju uplatňuje až v ústavnej s'ťažnosti.

20. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne judikuje, že nepripúšťa námietky, ktoré s'ťažovateľ uplatňuje po prvýkrát až v konaní pred ním samým (napr. sp. zn. II. ÚS 382/2013, IV. ÚS 102/2019, IV. ÚS 101/2020). Z uvedeného dôvodu ústavnú s'ťažnosť v časti namietaného porušenia práva na obhajobu odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

21. S'ťažovateľ napokon namietal, že v jeho trestnej veci bola nesprávne určená miestna príslušnosť okresného súdu a OČTK z dôvodu právneho posúdenia jeho skutku ako dištančného. Pri posudzovaní ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o s'ťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie

princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

22. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (m. m. III. ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016, I. ÚS 665/2016, I. ÚS 288/2019, IV. ÚS 374/2020).

23. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07). Okrem už uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní je preto v prípravnom trestnom konaní potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú (I. ÚS 288/2019).

24. Ústavný súd skúmal, či sú naplnené podmienky na uplatnenie právomoci ústavného súdu preskúmať námietku sťažovateľa o porušení jeho základného práva na zákonného sudcu. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy, obžalobu podanú na súde pre prečin preskúmať samosudca a podľa jej obsahu a obsahu spisu postúpi vec príslušnému súde, ak nie je sám na jej prejednanie príslušný [§ 241 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Aj v ďalšom priebehu trestného súdneho konania môže sťažovateľ namietat' miestnu nepríslušnosť súdu vrátane uplatnenia tejto námietky v odvolaní proti rozsudku (napr. § 311 Trestného poriadku) alebo aj v dovolaní [§ 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Z uvedeného je zjavné, že aj po prípadnom podaní obžaloby existujú mechanizmy, prostredníctvom ktorých bude skúmaná príslušnosť trestného súdu, resp. prostredníctvom ktorých môže sťažovateľ sám namietat' miestnu nepríslušnosť trestného súdu.

25. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

27. Nad rámec veci ústavný súd poukazuje na to, že predložené splnomocnenie advokátovi nespĺňa náležitosti splnomocnenia v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo by odôvodňovalo odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom. Ústavný súd

však svojou rozhodovacou činnosťou nepretržite preukazuje, že sa aj v konaní o ústavnej sťažnosti usiluje o presadzovanie materiálnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľov, ktorá vyzdvihuje (v prípade, že to okolnosti prípadu umožňujú a nejde o postup priamo proti ústavnému poriadku) ochranu podstaty a zmyslu základných práv a slobôd na úkor právneho formalizmu (I. ÚS 165/2025), z uvedeného dôvodu vo vymedzenom rozsahu vecne preskúmal námietky sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu